

Már jócskán alkonyodott. A völgyet pára borította, elmosván az éles körvonalakat: estére minden tárgy egymásbasimult. A hegy felső harmadán a nap még élesre rajzolta a kupacokban összekapaszkodó fákat, kiemelve a lejtő nappal sohasem érzékelhető finom domborulatait.

Egy ember baktatott felfelé a hegyre. Kockás flanelinge a hatvanas évek rockandroll divatját idézte, alul rövidnadrág, amit – kívülről nézvést legalábbis – teljesen fölösleges kékcsíkos hőzentráger tartott. Lábán láthatóan tartós használatra vett, kicsit ormóttan félcipő, szürkés-zöld pamutzokni. Vállán suszter-szegecsekkel megerősített meglehetősen viseletes barna oldaltáska, formája, mérete feltűnően pontosan feladatához igazítva. A férfi nyakában, becsúsztatva a flaneling kivágásába madzagon lógó fémcspesz, beléfogva egy spirálos jegyzetfüzet. Rövid, őszes haj, ugyancsak ősz, rövidre vágott ritkás kecskeszakáll.

Komótosan, egyenletes tempóban baktatott felfelé a hegyre. Néha megállt, és fémkeretes szemüvege mögül rövid távolságokhoz szokott szemét kicsit összehúzza nézett le maga alá a völgybe. Bólintott, és indult tovább felfelé.

Fenn, nem messze a hegygerinctől egy másik férfi ült egy lapos kővön, vattakabátos hátát egy sziklának támasztva. Bicskájával egy fa-

A rövidnadrágos

ad notam Éjszaka a Tarnicán

ágot farigcsált. Néha feltekintett. Messziről észrevette a völgyből felfelé ballagó embert.

A rövidnadrágos férfi lassan közeledett. Nem nézett föl a szikla mellett ülő emberre, tudta, hogy várják. A gerinchez közeledve sem változott mozgása, nem tűnt sem fáradtabbnak, sem nyugtalannak.

A sziklához érve, ahol a farigcsáló ember várta, megállt. Komótosan lerakta válltáskáját, kinyitotta, és egy sárga, félliteres citromlész műanyag flakon vizet húzott elő. Lecsavarva a kupakot meghúzta a flakont, majd kérdően a másik férfinak nyújtotta. Az elvette, ő is ivott, és visszaadta a rövidnadrágosnak. Az gondosan visszatekerde a kupakot, és a flakont egy kőre állította.

– Ennyi? – kérdezte a vattakabátos.

– Ennyi – válaszolta a jövevény.

– Család, gyerek?

– Asszony, két gyerek, unokák. Ja, meg volt egy bernáthegyi.

– Rágyújt? – kérdezte a vattakabátos, és egy gyűrött cigarettáscsomagot nyújtott felé.

– Vakarózni szoktam.

A vattakabátos bólintott. Kihúzott a csomagból egy szál elgörbült cigarettát, szájába illesztette,

és a zsebéből gyufát kotort elő. Rágyújtott.

– Aztán még? – kérdezte maga elé fújva a füstöt.

– Aztán? – a szakállas ingébe nyúlt, előhúzta a jegyzetfüzetét és fella-

pozta: Hát képek.

– Sok? – kérdezte, újabbat szipantva cigarettájából a vattakabátos.

– Elég.

– És jók?

– Ami teltett.

– Szerelem, vad szenvedélyek?

– Képek.

– Szeretet, áldozat?

– Igen: képek.

– Rend van?

– Rend.

Elhallgattak. Békésen, csöndben üldögéltek.

– Na menjünk lassan, mondta a vattakabátos. Kidörgölte a parazsat egy kővön a cigarettájából. A csikket kiegyengette, és a bicskával együtt zsebredugta. Felállt és elindult lefelé a gerinc túoldalán. A másik viszarakta a műanyag flakont a helyére, becsukta és vállára vette bőrtáskáját, és füzetét ingébe visszadugva utánaindult.

Szüts Miklós

(E heti lapszámunkat Váli Dezső munkáival illusztráltuk. A művész valamennyi munkája látható az internet www.vali.c3.hu/honlapjan. Váli Dezső gyűjteményes kiállítása az Ernst Múzeumban, 2002. szeptember 25–október 9.)